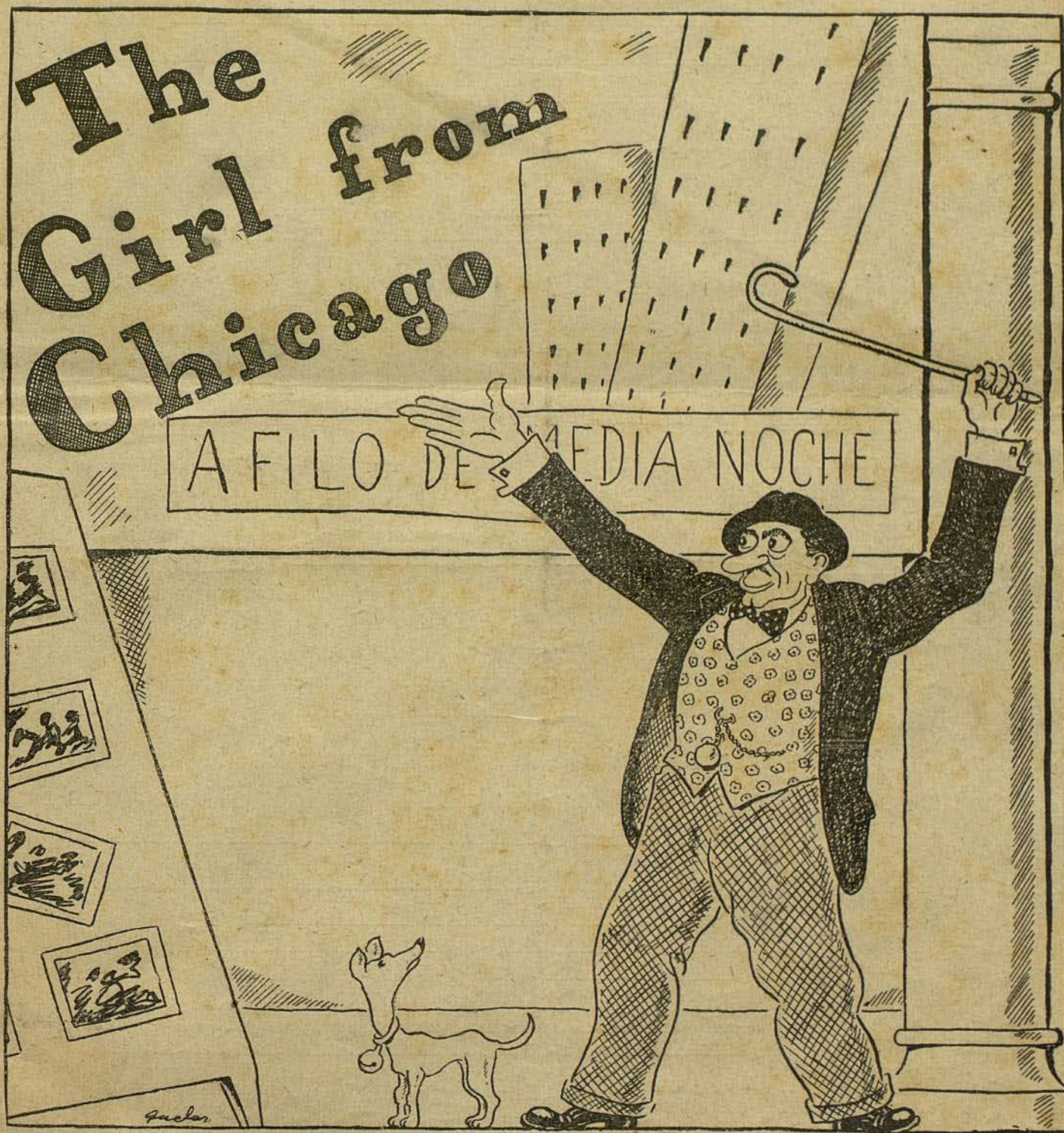

CINÓPOLIS

LA REVISTA HUMORÍSTICA DEL CINEMA

Any I — Número 13 — Preu : 20 cèntims
Redacció i Administració : Consell de Cent, 201

Barcelona, dissabte, 20 de abril de 1929
Apartat de Correus núm. 925 — Telèfon 32596

LA TRADUCCIÓ DE TITOLS

—Vaja! Per això m'he passat tres anys estudiant anglès?

CINÓPOLIS

LA REVISTA HUMORÍSTICA DEL CINEMA

SURT TOTS ELS DISSABTES

Per als que resideixen fora de Barcelona adjuntem aquest butlletí de subscripció

En que viu
al carrer de núm., població
província, es subscriu per un trimestre a la revista
CINÓPOLIS.

L'import de la subscripció és de 2'50 pessetes, que poden enviar-se en
segells de Correu o per Gir Postal.

Redacció i Administració : Consell de Cent, 201 - BARCELONA

LLEGIU CADA DIMARTS EL

XUT!

SETMANARI DE L'ESPORT I DE L'HUMOR

El terror dels jugadors, dels directius i dels federatius
El predilecte i indispensable dels aficionats

Butlletí de subscripció per als llegidors del XUT! que resideixin fora de Barcelona

En, que viu al carrer
de núm., de, província
de, es subscriu per un trimestre o un semestre al XUT!

El preu d'un trimestre és de 2'50 pessetes i el d'un semestre 4'50 pessetes, que poden enviar-se
en segells de Correu o per Gir Postal a la nostra Administració, Consell de Cent, 201 - Barcelona

XUT!... XUT!... I SEMPRE XUT!

El director, muntat en un cavall de curses, fa una visita d'inspecció a les obres de construcció d'un poble del segle XIV artificial, indispensable per a la filmació de *Una noche de otoño*, extreta de la novella de James Pichornell *Las focas del Sahara*. Dos mil quatre cents obrers a les ordres de cent seixanta arquitectes, aixequen els majestuosos palaus de cartró amb sòcols de paper de barba i escalinates de paper de diari. Abans d'arribar a la ratlla de l'horitzó, divuit enginyers hidràulics dirigeixen la construcció d'un canal de paper de plata. Els camions de transport van i vénen sense parar, transportant tota mena de material.

EL DIRECTOR (rosegant la pipa amb naturalitat). — La catedral de Sainte-Perpétue resulta transparent. Es del tot necessari espesir les parets, per salvar el contrallum. I el palau del gran duc de Laperilla és poc majestuos. Cal afegir-hi uns finestrals i un mirador i fer de manera que el cartró imiti la pedra picada.

L'ARQUITECTE (arrugant el front a dintre el salacot). — Demà a primera hora tindrà tot el cartró picat.

EL DIRECTOR. — Ha d'estar llest aquesta mateixa tarda.

L'ARQUITECTE. — Molt bé! Tot seguit envio a cercar una plaga de mosquits.

El director atia el cavall i, al galop desenfrenat, va a cercar l'autor de la novella per consultar-li els detalls. L'autor de la novella, que cobra cent dòlars diaris per col·laborar amb el director, està jugant a la bescambrilla amb el redactor de títols.

EL DIRECTOR. — El torno a molestar, sir James Pichornell, perquè hi ha uns quants detalls que em fallen.
L'AUTOR. — Un moment. La sota mata el set i aquest tres me l'emporto

amb l'as de trumfo. Digui, senyor director, digui: quins detalls desitja?

EL DIRECTOR. — Desitjaria saber per quin procediment regaven els carrers al segle XIV i si ja s'havien inventat els paraigües. En l'escena de la tempestat, el protagonista ha de sortir amb paraigua o amb impermeable?

L'AUTOR. — Es curiós! Amb totes aquestes coses, quan vaig escriure la novella no hi havia pensat. I si suprimíssim la tempestat?

EL DIRECTOR. — Impossible! Els catorze dipòsits d'aigua i els pulveritzadors costen un ull de la cara i ja estan instal·lats.

L'AUTOR. — Doncs fem-lo sortir amb paraigua i no en parlem més.

EL DIRECTOR. — Ara mateix ordenaré que construeixin un paraigua de l'època.

El director torna a llençar-se com una sageta, camps a través, però veu venir Tom Hacket, propietari de la «Films Pictures Pastelins, S. A.», en el seu catorze cilindres, i es detura.

EL PROPIETARI (amb gest enèrgic i desconhortat). — Es indispensable canviar-ho tot. L'argument de la novella no es pot filmar, car en James Pichornell l'ha afaitada. Canviï l'època i procuri aprofitar els edificis.

EL DIRECTOR. — Oh! Em veurè obligat a treballar vint-i-cinc hores diàries, a quaranta dòlars l'hora...

EL PROPIETARI. — No m'expliqui res a mi! Vostè mateix! Jo ara vaig a veure el rei del filferro, per saber com segueix, i si després de la con-

sulta els metges han decidit que se li havia d'arrencar aquell queixal corcat.

El director es redreça amb energia i es dirigeix a les arenes, on hi ha els dos milions de comparses amb els trajes d'abardar a punt d'intervenir.

EL DIRECTOR (aquesta vegada amb el portaveu). — Fora cuirasses i llances. Heu de sortir vestits de xinesos, car hem canviat l'argument. A les quatre, que tothom porti cua.

Els dos mil sastres de la «Films Pictures Pastelins» s'aboquen al damunt dels dos milions de comparses i els despullen. Mentrestant, el director va a cercar el protagonista. El troba ondulant-se i provant d'enfilarse per una cortina.

EL DIRECTOR. — Roberti Faszendo, per favore! Si no accedeto, io en suo dishonorato! Per anar avanti cale molta bona voluntati. Tenui inconvenient de vestir-vos de príncep xinès?

EL PROTAGONISTA. — Come!... Io chinesco? Oh, non pode sere!

EL DIRECTOR. — De chinesco eleganti, caro amico! De chinesco principesco!

EL PROTAGONISTA. — Primero morte que disfrasati!

El director, desconhortat, va a trobar la primera «estrella» i es repeteix l'escena anterior. L'«estrella» es nega rodonament a vestir-se de mandarina. Li diu que *naranjas*! Aleshores el director surt descompost, ensopega amb un tauló i engruna la catedral de Sainte-Perpétue. Amb el vent que aquesta fa en caure, els altres edificis volen i es fan a bocins.

El director té un moment de desencoratjament i va per suïcidar-se. Reacciona tot seguit, però, i allí mateix, sobre el terreny, filma dos mil metres a base de rètols i unes quantes poses del protagonista i l'«estrella» de perfil.

BIROSTA

Aquest número ha passat
per la Censura

PER LES TERRES DEL «FILM»

El que pensen les «estrelles» del matrimoni

Una revista francesa que sempre s'ha distingit per la seva imparcialitat en les crítiques i per un criteri poc comú, entre les especialitzades a tractar les coses i els casos d'Hollywood, pregunta si l'ofici d'artista cinematogràfica és incompatible amb l'amor dins el matrimoni i publica l'opinió d'unes quantes stars, a qual més desfavorable per la seva enquesta.

Per nosaltres, que vivim la vida de la capital del món del cinema, per pel·lícula, per telègraf i per correspondència, la resposta ens és poc menys que impossible de donar-la; per tant, ens limitarem a reproduir el que diuen algunes de les principals «estrelles» que han tingut ganes de donar a conèixer son parer sobre tan interessant pregunta.

Una de les més gentils artistes i divorciada reincident, diu que hi ha cinc raons que justifiquen el que els matrimonis d'Hollywood durin menys que una nit d'estiu.

—Perquè l'epidèmia de divorcis que hi ha, acaba per escamar fins als més decidits a casar-se.

—Perquè els homes, especialment quan són maridats amb una artista de cinema, es tornen terriblement gelosos.

—Perquè les hores que han de consagrar-se a l'estudi, han d'ésser forçosament en perjudici de les que tota dona ha de dedicar al seu marit.

—Perquè el treball d'una artista acaba per ésser una passió dominant.

—I darrerament, perquè la majoria de

les vegades l'artista acaba de comprendre que el seu marit s'ha casat amb ella, no per ella mateixa, sinó pel que guanya o per la celebritat de què gaudeix.

Altres artistes, menys documentades segurament, expressen amb més espontaneïtat el seu criteri.

La Bebe Daniels diu:

—Hi ha tanta rivalitat entre el nostre ofici i la llar familiar, que, en arribar l'hora, no em sentiria capaç de sacrificar-me.

Per cert que la més genuïna representant de les damiselles americanes amants del flirt i de l'esport, acaba de rompre les seves relacions perquè el seu futur marit volia que deixés el seu treball, on no té manies a oferir els seus llavis als actors que la secunden.

La Mary Philbin ha dit:

—Jo sóc encara massa jove per pensar amb casoris. Solament tinc vint anys. Jo m'imagino que passo els meus millors anys dedicada al meu treball, esperant el moment de maridar-me...

Les quals declaracions no han estat obstacle perquè deixés Hollywood, després de casar-se amb un director alemany, en Kömer, per anar a treballar a la «Ufa». La ingènua protagonista de *El fantasma de la Òpera* i *El home que rie*, és de les que despisten, pel que es veu...

La Greta Garbo, que a jutjar per les seves declaracions no és cap ignorant, ha dit, eludint la resposta:

—Per què el públic s'interessa per la vida íntima dels artistes de la pantalla? Jo crec que la nostra responsabilitat finex a les portes de l'estudi.

L'Olga Day, comprensiva i moderna, ha respost:

—Es un ofici com els altres, en el qual no hi ha ni més ni menys perills que en altres oficis on la dona està en tracte constant amb l'home. Prou que ho sé que les escenes d'amor són les més indicades per exasperar la gelosia del marit; però ha d'acceptar ell tot el que fa la seva esposa com a conseqüència del seu ofici; és precis una gran confiança i comprensió del que són els deures d'una artista de cinema.

Molt atinat tot; però, pel que pogués ésser, nosaltres no ens hi casaríem pas amb una star, i si era la Clara Bow o la Louise Brooks, encara menys...

Als artistes no els han fet la mateixa pregunta encara, perquè tots els que fan els papers de *corridos*, des d'en Víctor Mc. Laglen, a l'Antoni Moreno, passant per l'Edmund Lowe i en Milton Sills, són uns homes de sa casa, que fins s'interessen pel preu a què van els queviures a la plaça. Es clar que hi ha excepcions, com la d'en John Gilbert, però són poques, car les artistes prefereixen els seus milionaris i els europeus que van a fer l'«americano» per Hollywood...

J. PÈL I KOLA

Louise Lorraine es fa respallar pel seu gos. Com molts artistes, aquest gos ha arribat a fer de protagonista de moltes pel·lícules a força de respallar.

Passejant per Hollywood,
la Maria, la Maria,
passejant per Hollywood,
la Maria s'ha perdut.
Pregunteu-li com se diu,
Casajoana, Casajoana,
pregunteu-li com se diu :
element decoratiu.

«Jo sóc la dissortada Casajoana
que engrescada faig fer-me retratar
i al concurs de la «Fox»
el vàreig enviar,
i, per a dissort meva,
em varen premiar.»

Passejant per Hollywood,
la Maria i en Cumellas,
passejant per Hollywood,
la parella s'ha perdut.
Com que no saben l'anglès,
no els entenen, no els entenen,
com que no saben l'anglès,
tenen l'aire de pagès.

«Jo sóc la dissortada Casajoana
que al concurs de la «Fox» vaig
si no hi hagués pres part, [triumfar ;
m'hauria estalviat
l'anada, la tornada
i un pet de mals-de-cap.»

Passejant per Hollywood,
la Maria, la Maria,
passejant per Hollywood,
la Maria s'ha perdut.
No la volen contractar
perquè és fava, perquè és fava,
no la volen contractar
perquè no es sap presentar.

«Jo sóc la dissortada Casajoana
d'uns ullassos que fan rodar el cap,
prò a l'hora d'accionar
no em goso a bellugar
i surto encartonada
com si em fes retratar.»

yon tany

BIOGRAFIES RAPIDES

RONALD COLMAN

Deixant de banda les mils cartes de correspondència i altres vulgaritats que tanta admiració despertaven als aficionats a les biografies cinematogràfiques, podem assegurar que Ronald Colman, en l'actualitat, és l'artista que compta amb més simpaties. I és que aquest actor cinematogràfic, al revés de la immensa majoria, que fan tots els papers de l'auca a les ordres d'un director, ha sabut conquerir els èxits sense necessitat d'exagerar la nota ni de perdre el temps fent bellugar les aletes del nas en les escenes romàntiques. El triomf d'en Colman, podríem dir que és el triomf de la naturalitat; naturalitat de bona mena, sense una engruna de «paveria» idiota.

Els començos de Ronald, com gairebé tots els començos, foren amargs com una

RONALD COLMAN

copeta d'oli de ricí. Després d'intentar fer quelcom com enginyer, advocat o comerciant, acabà decidint-se pel teatre. Com que aquesta decisió coincidí amb una gran crisi d'actors (era en el temps de la guerra), en Colman pogué «tirar de veta» durant una bona temporada, fins que, un dia, la cosa canvià d'aspecte. Demanà augment de sou (amb el que cobrava, gairebé no en tenia prou per corbates), i com que li digueren que l'únic que pensaven apujar era l'apuntador, i encara de lloc, puix que estava molt incòmode, decidí dedicar-se al cinema.

Féu unes quantes pel·lícules sense importància i, per tant, sense una retribució massa esplèndida, i al cap de poc temps tornà al teatre.

Val a dir que abans de reintegrar-se al teatre passà una època d'aquelles tràgiques, en que es troba car un cafè amb llet, i quan es llença la cigarreta ni els que es dediquen a caçar «burilles» poden treure'n profit.

Fou fent un paper important en *La*

ternura, en la qual posava molta idem, que el director Henry Ring li tirà l'ham i se l'endugué per a treballar amb la Lillian Gish en la pel·lícula *La hermana blanca*.

Més tard, Samuel Goldwyn, per cable, va seduir-lo amb raons convinents (qui diu raons, diu satisfaccions), i fruit d'aquesta seducció són els films *Su momen-*

to supremo, *La hija del desierto*, *Venganza gitana*, *La llama mágica* i *Dos amantes*.

Viu en una casa d'estil espanyol, junt amb en Charles Lane, íntim amic seu. S'expliquen d'ell infinitat d'anècdotes reveladores de la seva modèstia, que no expliquem perquè el nostre amic Mac Hassum Ronda ens ha jurat per la salut de la seva sogra que ho faria des de la secció de «Facècies cinematogràfiques».

Va per ell el pollastre, doncs, volguéssim llegidors!

MR. SAXOFON

Facècies cinematogràfiques

L'últim caprici de Pola Negri

La Pola Negri és una de les artistes que cotitza a preu més elevat els seus treballs per al cinema, i, no obstant—oh graciosíssima paradoxa!—, pot considerar-se també com l'«estrella» que més dòlars li costa el filmar pel·lícules.

No, no rumieu, volguts llegidors, que l'explicació és bon xic original per a ésser descoberta al primer cop d'ull, i, per tant, caldrà que siguem nosaltres els encarregats de fer-los-en cinc cèntims, com es diu vulgarment, i els aclarim la incògnita.

Sense filigranes: el motiu de què a la Pola Negri el filmar una pel·lícula li costí un disbarat de dòlars o de francs (tot depèn del lloc en què es «rodia» la pel·lícula), no és altre que els seus capricis complicats, exageradíssims.

No fa gaires dies hagué de pagar un milió de francs a una important empresa cinematogràfica francesa perquè a l'hora de començar a fer una pel·lícula va adonar-se que a l'estudi no hi havia cambra de bany i es negà a continuar treballant per aquella empresa.

Darrerament, aquesta genial artista ha tingut un caprici molt més extravagant i, per tant, molt més car que l'anterior.

Es tractava d'anar al desert de Sahara per a filmar algunes escenes, puix que a l'estudi, de tant fer imitacions del simún, se'ls havia esgotat l'existència d'arena i no hi havia manera de sortir-se'n.

—Preparin un avió, avisin la Pola, telefonin a la meua muller perquè faci portar-me els pijames i d'aquí mitja hora ja podrem emprendre el vol!—va dir el director tot decidit al «botones» de l'estudi.

Però és allò que diuen els castellans, *del dicho al hecho hay buen trecho*, car a la Pola Negri no hi hagué manera de convèncer-la.

—Per anar al desert, trobo que el més indicat és un camell i no un avió!—exclamava tot donant-se carmí als llavis.

—Per l'amor de Déu, Pola, no em vingui amb capricis poca-soltes! Pensi que d'aquí al desert hi ha una «burrada» de quilòmetres!—deia el director tot llençant la caixa plena de bigotis de *she-riff* amb una indignació que imposava.

—Però, què m'ha d'explicar, vostè, a mi! D'aquí al desert només hi ha dues estacions.

—Dues estacions?—preguntava, estranyat, el director.

—Sí, senyor, dues: primavera i estiu—acabava la Pola fent un somriure estudiadíssim.

I com que no hi hagué manera de convèncer-la, s'hagué de renunciar a l'avió i adoptar uns camells raquítics, que havien esdevingut famosos alguns anys endarrera fent *El hijo del caud* amb en Valentino per anar al desert.

Com que amb la parsimònia que gastaven els camells va tardar-se una infinitat de temps a arribar al desert i calgué pagar una barbaritat de despeses—sous extraordinaris, que, altrament, o sigui fent el viatge en avió, no haurien existit, un cop enlestida la pel·lícula en qüestió (com que hem perdut el diccionari anglès, no ens atrevim a traduir el títol), la casa productora es veié obligada a fer abonar a la Pola Negri, descomptant el que havien fixat pel seu treball, una quantitat de dòlars capaç de fer feliç a qualsevol dotzena d'«extras» amb pretensions.

A aquest pas, no tardarem gaires dies a llegir que la genial intèrprete d'*Hotel Imperial* ha pagat una crescutíssima suma de dòlars per a que «li deixin prendre part en una pel·lícula».

Del contrari, els directors, escamats pels seus capricis extravagants, no es decidiran a contractar-la...

MAC HASSUM RONDA

Dues indignacions curioses i divertides

En aquest món pasen coses divertides de debò, i, com és natural, en el món cinematogràfic no podien faltar coses per l'estil. Ara mateix ens trobem davant un parell de casos que val la pena de què els conegui tothom. Es tracta de dues indignacions de la premsa cinematogràfica.

Una d'elles és deguda al senyor Benavente. Resulta que a Madrid «Los amigos del séptimo arte» fan un banquet cada mes per tal de celebrar que Nostre Senyor els conserva la vida i les ganes de menjar. En el darrer que han celebrat, el senyor Benavente no hi va assistir i va enviar una carteta excusant-se i adherint-se a l'acte. Aquesta carteta era escrita en un to una miqueta humorístic i entre altres coses deia: «...Y libre Dios al cine español de la prensa cinematográfica...»

Com és lògic i natural, això ha estat causa de què els plumífers de debò, que s'agafen les coses sempre pel costat seriós i no saben conèixer el que és humorisme i el que no ho és, s'enrabiessin fins el capdamunt i les emprenguessin contra don Jacinto.

Davant nostre tenim un dels articlets que va motivar aquesta ironia de l'autor de *Los intereses creados*. Aquest article ha estat publicat en una revista barcelonina i porta per títol *Las humoradas de don Jacinto*. El tema de la columna i mitja que omplen les ratlles d'aquest article és el protestar de les brometes d'en Benavente i al mateix temps aprofitar-se de l'avinentsa per a treure els drapets al sol a l'esmentat autor. Li han dissecat totes les seves produccions cinematogràfiques i li han dit que a Amèrica ningú no va fer cas de les obres que ell volia aportar al cinema. A més, li recorden que per ara es callen tota la xirinola que va fer la Norma Talmadge una vegada que va portar a la pantalla *La malquerida*, que, pel que es veu, va resultar l'espanyolada més gran que es recorda.

Felicitem al senyor Benavente per haver provocat tota aquesta indignació i també felicitem l'autor de l'article per l'encert que ha tingut en arrodonir algunes frases, com, per exemple, aquella que diu que *don Jacinto Benavente se está sobreviviendo lamentablemente...* (!!!)

* * *

L'altra indignació l'ha provocada un homenatge que s'ha fet a la Marina Torres. Els organitzadors de l'esmentat homenatge, que va consistir, com tots els homenatges, en un sopar, varen tenir la feblesa de seleccionar la premsa cinematogràfica, i, llevat de tres o quatre *distinguidos*, de tots els altres, el que hi va voler anar s'hagué de pagar el tiquet. Excusem dir que no n'hi va anar cap.

Els casos com els que comentem són molt divertits i a més aporten profitoses ensenyances. Aquestes ensenyances generalment es refereixen a milloraments li-

teraris. Hi ha un adagi que diu que *el hambre aguza el ingenio*, i ara se'n podria fer un altre que digués que la indignació també *aguza el ingenio*. Allò que dèiem d'en Benavente, ha produït aquella frase final que val totes les pessetes. Aquest homenatge a la Marina Torres ha provocat coses tan divertides com la que diu que *el banquete era exclusivo para analfabetos*.

Si totes aquestes malifetes que hom fa als periodistes cinematogràfics han de servir per millorar la literatura dels que comenten pel·lícules i escriuen del particular, ens en alegrem molt. Penseu que és una cosa que convé molt; però, *bueno*, escriu cada acadèmic...

I als que s'han enfadat per unes pocsoltes tan insignificants, ens permetem aconsellar-los que no s'hi encaparrin i no mirin tan prim, perquè, sinó, a mitja edat ja no hi veuran.

M. T.

Enfocant la ullera

JANE WINTON

Per a la majoria dels aficionats, una perfecta desconeguda. Per als exquisits, per aquells als quals les *vedettes* no ens acaparen tota la nostra atenció, sinó que fruïm buscant entre els personatges secundaris la futura estrella de llum pròpia que ha d'enlluernar-nos, en data no llunyana, una veritable artista.

Jane Winton (element destacat en *Ser o no ser*, de n'Earle Foxe, *El apocado* d'en Jack Mulhall, etc.) és una rossa deliciosíssima i una artista intel·ligent i ple-

na de sensibilitat, i amb uns ulls que si els tinguéssim nosaltres ens passàrem la vida «castigant» senyores.

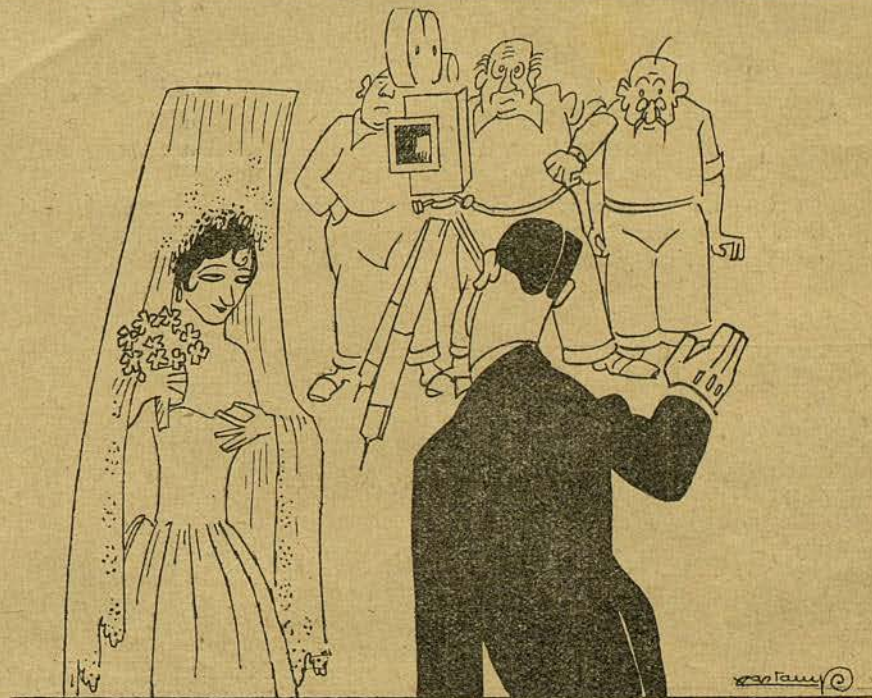
Els papers de xicoteta frívola, quelcom més que frívola, els fa amb una gràcia i una facilitat que desperten la nostra enveja quan pensem en les paperetes del «Montepío» que tenim amagades al *pitorto* de la tetera per tal que no les filii l'autor dels nostres dies.

D'ençà dels avenços del feminisme, hem estat quelcom refractaris a la dona; però ara confessem amb tota ingenuïtat que la Winton ens agrada més que menjar calent. Un bon amic nostre, que abans es passava les hores mortes tocant la gaita al peu del balcó de la seva estimada, des de que va veure la Jane arreglant-se la lliga-cama, tot somrient amb aquella gràcia *que tanto la distinguía*, s'ha fet client de les companyies de ferrocarrils, i, pel·lícula d'ella que s'estrena, pel·lícula que acompanya per tot Espanya. Del capçal del llit n'ha tret el sant que hi tenia i l'ha substituït per una cartulina amb la *vera efígie* de la *rubiales* en qüestió, emmarcant-ho tot amb dues candeles, un pebeter i un pi bord per resguardar-la dels mosquits.

Això és excessiu; d'acord. Però és comprensible. Aquesta doneta bonica i atractiva com una nina de luxe, és capaç de fer perdre la xaveta fins a un acomodador de l'«Excelsior», que és la gent més seriosa que coneixem.

A Barcelona (i no és reclam) està a punt d'estrenar-se una pel·lícula en la qual la Jane Winton fa de protagonista. És titulada *Un momento de locura* o cosa semblant. Si la van a veure, els recomanem que s'hi fixin. O, millor dit, els recomanem que no s'hi fixin, car després pagarien el *pato* els carters, que són les eternes víctimes innocents de la popularitat dels astres cinematogràfics. (Que bé m'ha sortit aquest final!)

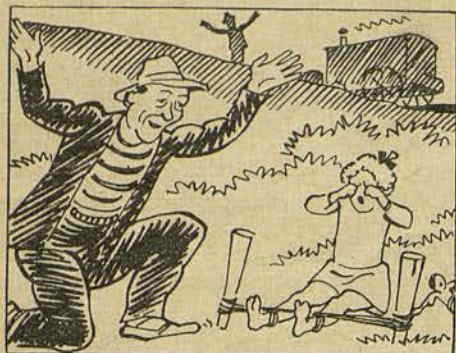
EL TRINXERAIRE POETA

—Què fa parat? Besi-la apassionadament! Què potser també les prefereix rosses, vostè?

—Home, jo les prefereixo que no hagin menjat salsa a la maionesa!

KURSAAL I CATALUNYA :: «RIE, PAYASO, RIE»

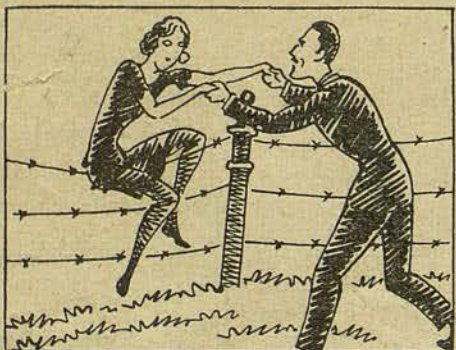
Uns supervivents de *L'alegria que passa* fan una tournée per Itàlia i fan una feiç troballa.

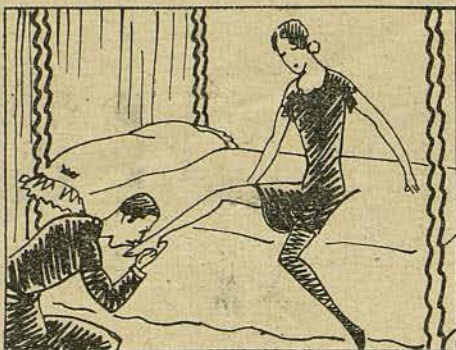
Perquè no se'ls enyori, en Tito li fa sessions de cinema primitiu.

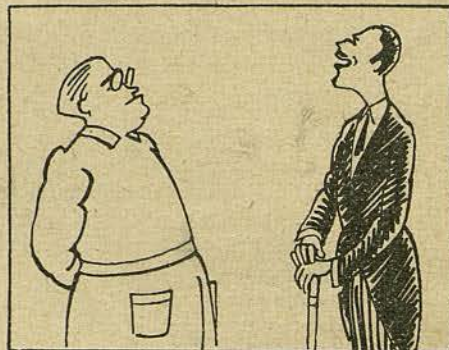
Quan la noia és espigada, en Simó està que les dones porten mala estruga i els planta.

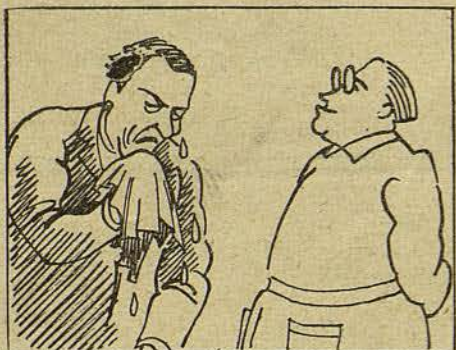
Simonetta vol una rosa, es punxa amb les espines de filferro i un noble la salva.

Luigi és un refinat que cerca sensacions noves i la noia és maca i neòfita.

Abusa tant de la seva naturalesa, que agafa atacs de riure (el públic, també). «Vostè necessita amor», diu el doctor.

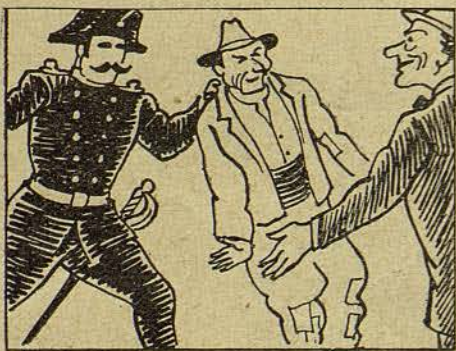
Aquell metge tot ho cura amb amor, car el mateix específic recepta al pallasso, que no fa sinó plorar.

El doctor té un terrat on hi envia els pacients, i allà Luigi i Tito fan un canvi d'atacs (el públic es caragola).

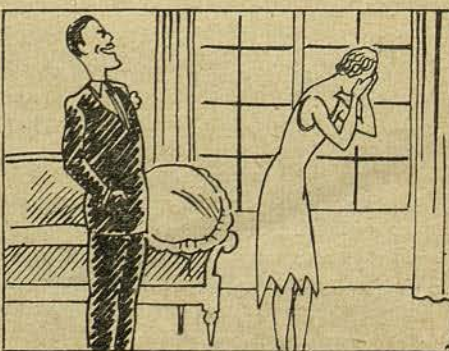
El noble, en retrobar Simonetta, es declara partidari de les varietés.

Tito allibera l'amic fugitiu de les mans de l'autoritat, i Simó es reconcilia amb les dones.

Per a celebrar-ho, fan un sopar en una capella solitària.

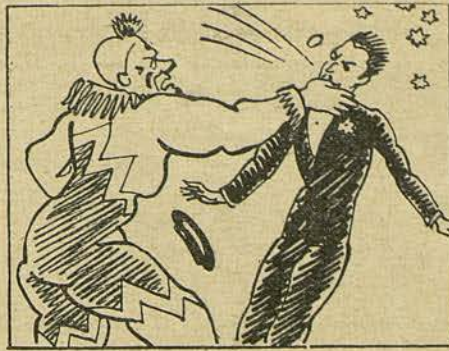

Després no se sap què passa. Sols veiem Simonetta que plora i Luigi que ha agafat un atac.

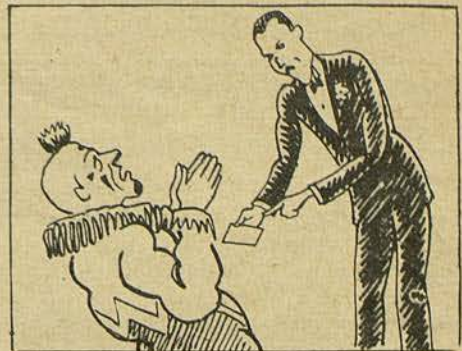
KURSAAL I CATALUNYA :: «RIE, PAYASO, RIE»

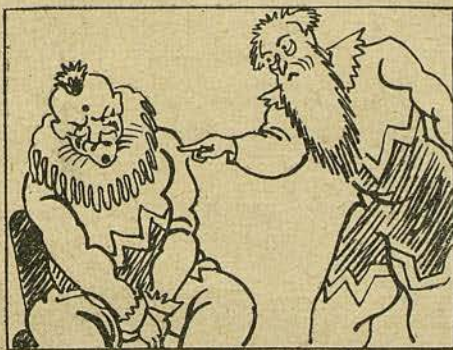
La noia sent horror d'unes perles autèntiques que Luigi li ha enviat.

En Chaney les ha vistes i pren revenja d'aquella vegada que *recibió el bofetón*.

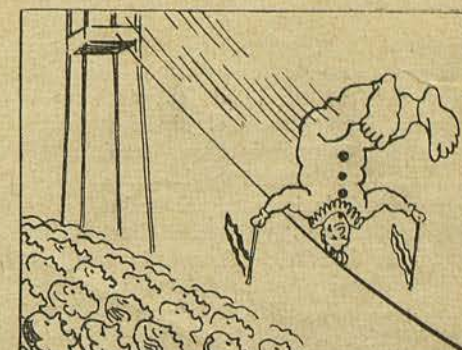
Però la targeta que acompanyava la joia serveix per a demostrar la noblesa de les seves equívokes intencions.

Simó és un gat més vell que en Lon i li clava: «Tu estàs enamorat de la teva afillada.»

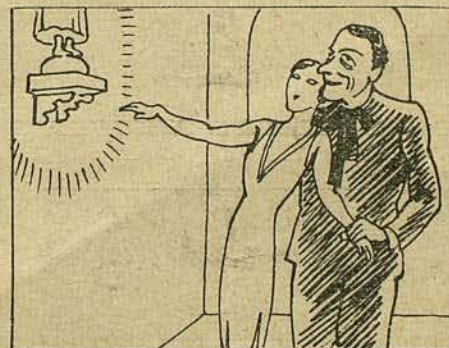
Simonetta, doncs, triarà, i durant la funció Luigi fa saber, com pot, al pallasso, que ha guanyat.

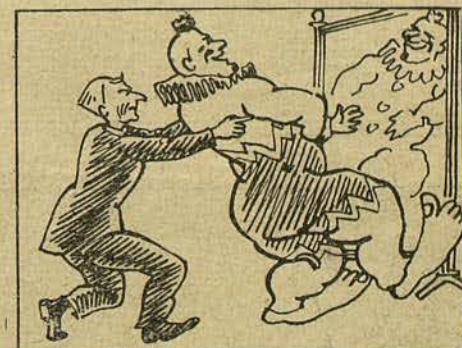
Tito, aleshores, es lliura als exercicis més arriscats per a celebrar el seu inversemblant triomf.

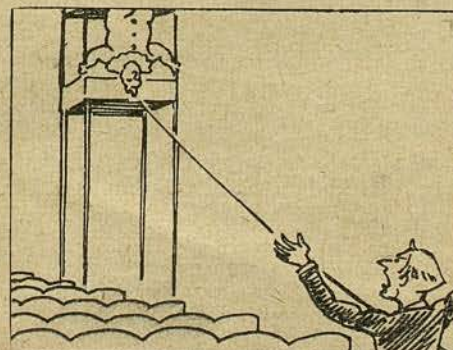
La *donna è mobile*: Simoneta s'ha repensat i vol tenir la sang de color blau.

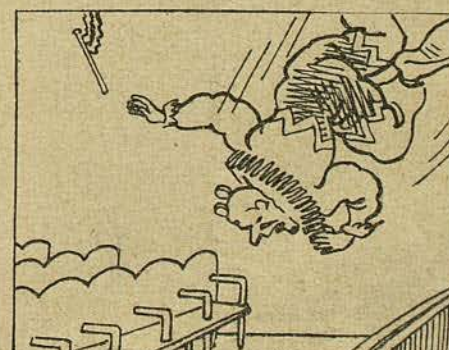
Però com que el pallasso ha quedat molt abatut, davant la Madona ella li promet estimació.

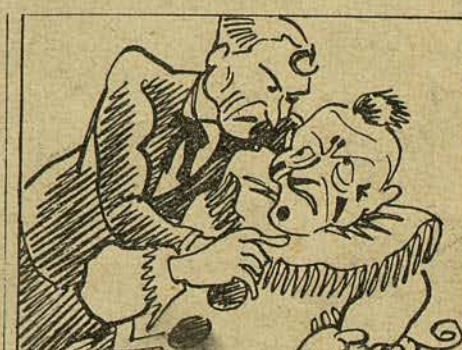
Tito comprèn la comèdia i, amb tot, esclata a riure, gràcies a les pessigolles que li fa el company.

Horror! El riure histèric ha tret de pollaguera l'infeliç, que es posa a fer disbarats.

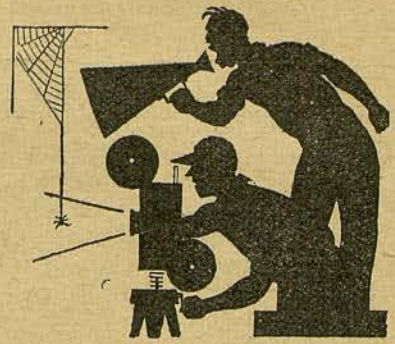

Dóna una representació per a les butaques i el número de força li falla.

Quan està cansat de fer ganyotes i el públic d'aguantar-les, fina, amb el beneplàcit general.

Seleccions Cinòpolis

LES ESTRENES DEL DILLUNS

«París» i «Rialto»

GAVILANES, SE NECESITA UNA BAILARINA, LA TRATA DE BLANCAS, O... el que vulguin!, per Suzy Vernon i Albert Steinruck

A nosaltres, que se'ns han fet reflexes als pantalons de tant seure a les butaques del cinema i que només amb la manera de deixar-se el bigoti el protagonista ja li endevinem els sentiments i l'estona que tardarà a declarar-se a la filla del rei de les sardines de llauna, no ens calgué rumiari gaires dècimes de segon per descobrir (?) que *la trata de blancas*, com totes les pel·lícules que porten un títol atrevit, seria una producció pròpia per a ésser projectada en un asil de nens reumàtics, asmàtics i *radio-escuchas*.

Els pares de família que, enllaminats per aquell anunci que deia, més o menys: *El gran film contra la trata de blancas. Es un aviso para la juventud amiga de placeres y de jolgorio. Gran obra de saneamiento social!* varen portar els seus fills a «el cine de usted, señorita», per a que es fessin càrrec dels perills de la

vida i de com resulta de cara una *graciosa* beguda en un cabaret, sofriren un desengany terrible i volien demanar que els tornessin l'import de l'entrada.

Però, qui és el mortal capaç d'armar una *bronca* a la *taquilla* del «Rialto», havent-hi, com hi ha, aquella deliciosa i fotogènica *taquillera*?

Ningú!

Doncs ja ens hem entès!

* * *

La pel·lícula, si hem de parlar amb l'estilogràfica a la mà, que equival a dir a parlar amb tota imparcialitat, té, *malgré tout*, un argument interessantíssim, que, posats en mans de dos artistes de la categoria de la Suzy Vernon i l'Albert Steinruck (que, dit sigui de passada, no té res de ruc), pren un relleu tan admirable, esdevé tan humà (1), que fins els pares de família a què hem alludit anteriorment, arriba un moment que troben que és una bona pel·lícula i s'obliden del

(1) Bufa! Ara em sembla que m'he embolicat.

seu afany de recuperar l'import de la localitat.

Si no fos que necessitaria un número extraordinari de CINOPOLIS, els explicaria el que fa el cas i els moments més culminants de la pel·lícula; però com que (afortunadament!) ni puc disposar d'aquest extraordinari, ni tinc l'estilogràfica convenientment proveïda de tinta per a fer-ho, prenguin la bona voluntat i limitin-se a saber aquestes quatre coses:

Que la Suzy Vernon és una noia encantadora que sap adaptar-se al seu paper de noieta de poble, tímida com un pardal en dia de nevada, d'una manera inoblidable.

Que tots els que prenen part en *Gavilanes* saben què cosa és moure's davant una màquina d'impressionar i d'una botzina de donar ordres.

Que cap al final de la pel·lícula la cosa s'espantia i surt un cabaret tot casolà i poca-solta que va fer riure a tothom.

I que els de l'orquestrina del «Rialto», quan estaven cansats engegaven un gramòfon de maleta i organitzaven un *simulacro* de pel·lícula «cantada».

LAS HAZANAS DE UN TIMIDO, per George O'Hara

Caldrà que expliquem que es tracta d'un pobre xicot, terriblement tímid, d'aquells que es deixen penjar la llufa al despatx, es creuen totes les bòfies dels companys, s deixen «conquistar» la xicota amb aquella cara d'idiotes perfectes i que, com tots els tímids que fan cinema, a última hora es torna decíu, clava mastegot a l'amic mofeta, es fa seva la plaça de gerent d'una botiga de Cleveland i acaba casant-se amb la protagonista?

No, veritat?

...!

Així m'agrada! Vostès, almenys, són gent pràctica!

En George O'Hara fa el seu paper de tímid amb la mateixa naturalitat que nosaltres, que sempre que ens enfilem a un escambell acabem fent-nos un xiribec, passaríem la maroma a peu coix.

MAC HASSUM RONDA

Dorothy Janis, de la «Metro», convidant a fumar al seu mico perquè faci el ridícul quan es reuneixi amb els seus companys de selva al «Cafè».

Capitol i Coliseum

ODISEA DE UNA DUQUESA, per Billie Dove i Ben Lyon

El començament de la pel·lícula en qüestió fa preveure una llauna sense precedents. Aquella noia que, instigada pel tutor, es veu obligada a casar-se amb un noble que té més anys que Matusalem, és una mena de noia que tota la vida ens ha commogut. Generalment, aquesta mena de noies acostumen a tenir un promès, formal, entenimentat i bona persona, que *allà per terres americanas* treballa com un negre per aconseguir una posició sòlida i, amb ella, la fortuna, que li ha de permetre casar-se amb el seu carinyo. En aquest film, la Billie Dove es troba en una situació, si no ben exacta, poc se n'hi falta.

Ens enterem de l'existència d'aquest *apuesto galán* quan la noia, en trajecte nupcial, torna poc a poc cap a la seva cambra, després d'efectuada la cerimònia. Les llàgrimes li rodolen cara avall, i si no fos perquè hom resta encantat contemplat el tipet de la protagonista, n'hi hauria per encaparrar-se amb la seva desgràcia i posar-se de mal humor. La primera cosa que s'acut a qualsevol espectador quan ella deixa llegir un cablegrama en el qual se li explica que el seu nuvi es va morir en una explosió, és de pensar que el xicot no és mort ni molt menys i que entre tots la hi estan fregint. *Efectivamente*, mentre la noia segueix plorant i meditant, l'*apuesto galán* es presenta no sabem per quina porta i es desenrotlla l'escena que és de suposar. El xicot li diu que ha vingut expressament del Brasil per saber a què obeïa el seu silenci, ja que no havia rebut cap contesta a les seves lletres.

—Es que jo no he rebut cap lletra teva—diu ella.

—Jo te les he enviades.

—Les haguessis certificat.

—Deu ésser aquell idiota de tutor teu.

Es repeteixen aquelles escenes que no *por mucho sabidas cansan al auditorio*, i a l'últim el xicot, *dispuesto a olvidar*, toca el dos en el precís moment que entra el marit, un noble *setentón* que *hace cara de traidor*.

Ell, per oblidar, se'n va a un cabaret, on hi fan una brometa d'aquella tan magreta, i allà fa coneixença amb uns americans de la *clase baja* que són els que després l'ajudaran en tot. Per part de la Billie Dove s'hi posa el padrí de nocces d'ell. La duquesa fuig del palau del seu marit perquè aquest en vol abusar i ella té por de què en una abraçada l'estranguli. Se'n va a casa el seu protector i es dona la gran casualitat de què en aquell moment hi troba el seu ex-nuvi, al qual el padrí estava fent reflexions. Demanin! I quan les coses anaven per més bon camí, es presenta el *duque* tot enfurismat i els vol matar a tots. El protector salva la situació dient que estaven assajant una pantomima que ha de servir per a presentar-la a ella en societat. L'altre no està de romansos, però a l'últim no li queda més remei que creure-s'ho.

I ve el dia de la pantomima. Surt com una seda i entre les esclaves d'una reina

egipciaca i els criats d'un rei que porta casc i cuirassa de llauna, s'arma la bacanal de ca l'Ample. La reina de les esclaves, paper que representa la duquesa, s'ofereix per salvar-les a elles, i el seu ex-nuvi fa d'alliberador; s'estimen i s'esplaien a satisfacció davant de tots, entre els quals hi ha una vella que enreda la qüestió i descobreix davant el marit que aquell parell havien estat promesos.

Acabada la funció, els dos protagonistes fugen, però, en ésser al jardí, el marit i el seu gremi els agafen, s'arma un *duelo* simulat i al pobre promès el tanquen al quarto de les rates. Hi ha uns moments d'esgarriances generals que corresponen a quan el *duque* diu a la seva muller:

—*Ahora sí que eres mía. Esta noche me emborracho bien, y...*

Afortunadament, aquella colla d'amics del promès i el promès porten a cap una contraofensiva i no deixen res per verd. Al que no el maten, el fan a miques; als altres els omplen de xiribecs, i s'acaba la pel·lícula quan diuen que ella es divorciarà i que tot s'arreglarà. Cal fer constar que el petó final està sensiblement retallat.

Aquesta pel·lícula és una de les millors i més divertides que hem vist aquesta temporada. Comença amb tots els caràcters d'una tragèdia, però cada moment que passa va guanyant interès i acaba fent-se simpàtica a tothom. La gent en va sortir tota engrescada.

JOAQUIN MURIETA, per Richard Dix

Es tracta d'una espanyolada, transportada a Califòrnia. El protagonista, fill de bona casa, està enamorat d'una rossa que li agrada molt que el seu promès toqui la guitarra i canti cançons mexicanes fent-les passar per espanyoles. Un dia, per obra i gràcia del que fa de dolent en la pel·lícula, es veu acusat d'haver assassinat el pare de la noia. Quan li volen fer justícia, es pot escapar i jura venjar-se. Passa un temps. La gent del seu poble es veuen tots obligats a fugir, perquè els poca-vergonyes i dolents *bandidos* els treuen de les seves propietats llars a *tiros*. Ell se n'entera i aleshores es transforma en una mena de *Diego Montes* i de *don Juan de Serrallonga*. Roba l'or dels *bandidos* i el dona als pobres, i de mica en mica el veneren tots els miserables i bona gent, i la noia ros-

EL DIRECTOR AMOINAT

—Us haurem de canviar el nom.

—Però per què?

—Perquè cada vegada que us crido: «Harry!», el vostre cavall apreta a córrer.

Gladys Gordon, a més d'artista de la pantalla és una excellent dibuixant. Al voltant de la fotografia es veuen els retrats d'en James Murray, Norma Shearer, Harry Carey i Joan Crawford, executats pel llapis d'aquesta admirable artista.

sa cada dia l'estima més. El dolent de la pel·lícula li prepara una *celada*, en Murieta hi cau, i s'arma la de ca l'Ample. Afortunadament, i tal com era de preveure, quan el dolent ha confessat a la noia que ell és el veritable assassí del pare d'ella sense que el xicot acusat hi tingui res a veure, arriba la justícia i agafa al *bandido*, felicita i dona la mà al bo, aquest agafa la guitarra, s'acosta a l'orella de la rossa i li canta la cançó de fi de pel·lícula.

Per ésser una pel·lícula d'aquesta mena, té unes quantes estones que estan molt bé, i, en conjunt, és entretinguda. Molt ben presentada i els intèrpretes ho fan molt bé.

* * *

Com que la revista és molt interessant, i la de riure va a càrrec de «La

Pandilla», el programa, en conjunt, resulta distret, i s'hi pot anar. Per tant, com que això és una d'aquelles coses que no acostuma a passar gaire sovint, no podem menys que felicitar a l'empresa. Que perseveri.

CECIL B. DE L'HORT

Fèmina

DIVORCIADA DE AMOR, per Lya de Putti i Livio Pavanelli

Aquesta pel·lícula no sabem com classificar-la. Si diguéssim que és el millor que s'ha estrenat aquesta temporada i que es tracta d'una producció insuperable, segurament pecaríem d'indiscrets. No, *Divorciada de amor* és una pel·lícula superable, per tots conceptes. De sentimental, ja ho és, ja. Amb això no hi ha res a dir. Sobretot té condicions perquè

les persones que s'enterneixen surtin del «Fèmina» amb les llàgrimes als ulls.

Ai caram de Pavanelli i de Lya de Putti! L'únic fenomen que creiem que val la pena d'anotar, és que nosaltres, sense enternir-nos, també vàrem sortir amb els ulls humitejats. Aquest fenomen és el que no ens acabem d'explicar.

El programa, però, és complet. Abans d'aquesta pel·lícula en fan una del *ninõ* Fredericks que no ha d'envejar res a l'anterior.

Els programes, fer-los complets, o no fer-los!

El II Concurs de Cinòpolis

Són innombrables els lectors que ens han escrit preguntant-nos si anava de debò, o tot plegat no era més que una expansió del nostre tarannà. A tots devem contestar-los que va de debò i que el nostre caràcter festiu, que traspua en les pàgines d'aquesta Revista, no priva de què tinguem un fons de serietat. Tot fent broma es poden portar a cap coses més importants.

Tots els lectors que ens enviïn cinc fotografies atenent-se a les bases del concurs publicades en el número de la setmana passada, seran seleccionats escrupolosament, i els que resultin més fotogrènics podran intervenir en la filmació de les pel·lícules que tenim en projecte, per a ésser projectades en sessions íntimes.

Lectors fotogrènics! No deixeu passar aquesta ocasió, que no la pintem calba per respecte a la closca venerable del nostre director! Poseu-vos tranquils i feu-vos retratar! I no deixeu d'enviar la vostra bella i fotogrènica efigie a la nostra Redacció, del contrari el remordiment de no haver aprofitat una avinentesa semblant us rosegarà les entranyes.

«CINÒPOLIS»

la revista humorística del cinema, està disposada a produir les revolucions cinematogràfiques que calguin, sense reparar en sacrificis.

Prou cavilar, doncs, i decidiu-vos de pressa, del contrari després no hi sereu a temps.

Hemos dicho!

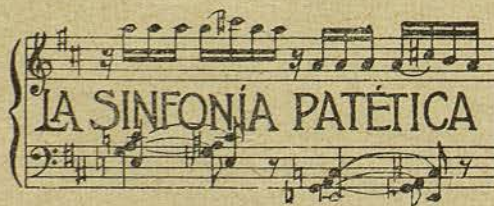

CINE
FEMINA

Gran augment
d'orquestra

Demés, estrena de:
El Eterno Femenino

DIMARTS, 23 - ESTRENA

La pel·lícula de la temporada

PRINCIPAL PALACE

Adaptació musical
expressa per aquesta
grandiosa
producció

A can «Paramount» hi ha un entusiasme i una gresca que enamoren. (Advertim que ens referim a can «Paramount» de Barcelona.) Els empleats salten i ballen de contents i organitzen un homenatge diari a en Blanco i-la rubita.

El motiu de tot aquest xivarri és que *Les Caramelles* segueixen *viento en popa* i molt aviat la pel·lícula sencera estarà filmada.

El director de can «Paramount», amb tot i estar satisfet dels seus subordinats i veure amb bons ulls que siguin fotogrònics, es mostra intransigent en una sola cosa.

Es resisteix a què, el dia de l'estrena de *Les Caramelles*, hi posin el *marchamo*: «Si es de can «Paramount», es lo mejor del programa.»

D'aquella plaça en construcció que hi ha a la Diagonal, sembla que en diran la Plaça dels Alps, gràcies al caràcter que li donen les diverses plantacions d'arbres exòtics i propis dels països freds.

Esperem que el «Noticiari Fox» en sabrà treure el partit convenient i encara amb el temps veurem com s'hi organitza una cacera d'ossos blancs.

Super-joia, super-producció, super-film. Després de tant «super», no és estrany que la gent estigui tipa!

Sembla que durant l'estiu, i aprofitant el moviment d'estrangers que hi haurà amb motiu de l'Exposició, els cinemes seguiran estrenant i la temporada no s'estrenarà.

Com que la producció americana de pel·lícules a l'abast de totes les fortunes

BUSTER KEATON

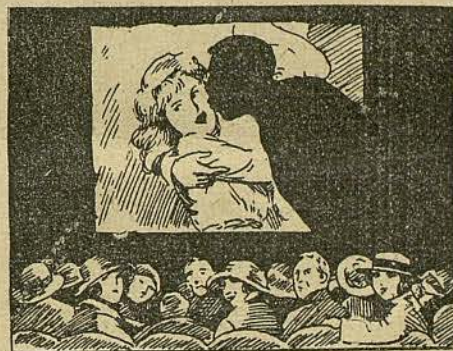
és il·limitada, preveiem un estiu de super-produccions que n'hi haurà per anar-se'n a estiuajar a Santa Perpètua.

Hi ha una pel·lícula del repertori M. de Miguel (*La Aristocràcia del Film*) que l'altre dia va estrenar-se a Madrid.

La premsa madrilenya se n'ha ocupat amb els següents termes:

«El truco del milagro está conseguido de un modo técnico feliz, y transpone al espectador al plano de la maravilla y de la emoción.

»Desde el punto de vista de producción *La Princesa mártir* es una cinta formi-

L'espectador engrescat davant del rapte de la seva estrella predilecta.

dable; y en el aspecto técnico-fotográfico asombra a la composición del milagro, pues, efectivamente, se ve cruzar la escena a la artista que encarna la figura de la princesa, llevando su propia cabeza en las manos.

»La decapitación de la princesa conversa da lugar a que el operador pueda ofrecer al público el espectáculo de la santa, marchando suavemente por su pie después del martirio, sin que se pueda realizar, ni aun por la vista más sutil como se ha realizado tan estupendo truco. Si no tuviera esta cinta innumerables bellezas, bastaría simplemente este detalle para provocar la curiosidad del público.»

A nosaltres el «truc» del decapitament ens deixa tan frescos com el de la gasella pregada en lloc de crítica.

El «Catalunya» és el preferido de las familias elegantes y distinguidas.

El «Capitol» i el «Coliseum» són els aristocráticos salones.

El «Rialto» és el cine de usted, señorita.

El «Reina Victoria» és el salón de las familias.

...I el «Triunfo» és el que usted prefiere per anar-hi a menjar cacauets.

Un anunci del «Fèmina»:

«Habituada ella al fervoroso homenaje de la admiración masculina, sintióse mortificada por el hombre que no quemaba incienso de lisonjas ante su hermosura y una lucha callada empezó...»

Ara comprenem per què hi ha tants senyors que s'adormen tot llegint el diari...

La Clara Bow ha estat considerada l'«estrella» més popular dels Estats Units per majoria de vots. Varen prendre part en el concurs uns 2,700 empresaris.

Dels homes, va quedar en primer lloc en Lon Chaney.

Es veu que als Estats Units no és com aquí, i que fins els empresaris entenen en cinema.

Segons diuen, els de la «Metro» estan fent gran rebombori per a filmar una sensacional pel·lícula amb en William Haines. Es tracta, pel que es veu, d'una obra de molt d'interès.

Estarem a l'aguait i mobilitzarem els espies, pel que pugui ésser.

Aquesta setmana ha estat pròdiga en anuncis cinematogràfics divertits.

Recorden aquest?:

RICHARD BARTHELMERS

«Billie Dove le espera a usted en Capitol» y «Coliseum» para referirle la Odissea de una Duquesa.»

Para referirle?

Bufa! Ni que fos una pel·lícula parlada!

Llegim:

«Uno de estos días se empezará a impresionar la película de ambiente valenciano «De vuelta de las fallas», original de Zacarías Alamios. La dirección irá a cargo de Alberto Marro y Manuel Villar. De operador actuará José María Salazar.»

D'ambient valencià i de falles?

Ens hi juguem una entrada del «París» que els mateixos valencians seran els primers de fer-hi grimègia.

De *La Vanguardia*, copiem aquest comentari cinematogràfic:

«Clara Bow, además de tener gran cantidad de «it», ha demostrado poseer una voz tan potente que al filmar una escena parlante de «The Wild Party», descompuso el aparato transmisor.»

Ai la mare! El dia que en Jannings faci una pel·lícula parlada, l'aparell transmissor deurà quedar convertit en un veritable puré, doncs!

Del diari alludit, màxim acaparador d'esqueles, retallem la següent notícia:

«Mr. Ronald Colman ha tenido estos días una mano dislocada, una muela rota y una mejilla hinchada, y otra serie

de no menos importantes averías en su persona, ocurridas durante la filmación de su primera película hablada «Bulldog Drummond», basada en la obra teatral del mismo nombre.»

Parodiant un «xisto» cèlebre, creiem que aquesta no serà la primera pel·lícula parlada d'en Colman... Més aviat la darà rera...

La Renée Adorée s'ha divorciat del seu marit, en William Gil, el qual es troba a Reno per veure si soluciona l'assumpté i pot tornar a fer les paus amb la seva ex-muller.

Rè: no farà res tractant-se de la Renée, encara que hagi anat a Reno.

(Reno!)

El nou film de la Clara Bow tindrà per tema la vida de circ i tindrà a son càrrec el paper de dona-clown, que ja és tota una novetat.

La secundarà en David Newell i serà un film «Paramount».

Després de les desastroses produccions del matrimoni Rex Ingram-Alyce Terry, sembla que la «blonda» estrella americana es decideix a provar fortuna sense la direcció del seu marit i ha signat contracte amb una casa de París, sota la direcció d'André Berthommieu.

La secundaran en Jean Murat i en Jean Diener.

La sueca Greta Garbo ha passat per Nova York, de retorn del seus país i tornant a Hollywood i ha refusat tots

Mae Murray

els intervis i invitacions, declarant que la seva felicitat consistia en estar sola.

A més, va afegir que anhelava fer «quelcom nou». «Tot el corrent, les vulgars històries d'amor, no tenen per mi cap interès. Jo voldria fer alguna cosa que ningú no hagués fet encara. Joana d'Arc, per exemple!»

Fora la Pola Negri, la Greta Garbo està reconeguda actualment com la millor actriu del film americà.

Vegi's els noms musicals de les següents produccions:

- La marcha nupcial.*
- El vals del adió.*
- El preludi de Chopin.*
- La décima sinfonia.*
- El cantor del jazz.*
- El darrer vals.*
- El cant del presoner.*
- La sonata a Kreutzer.*
- El cant de l'amor triomfant.*
- El cant del rossinyol.*
- La simfonia patètica.*
- Suzy saxofon.*
- Serenata.*

I que consti que d'aquestes pel·lícules no n'hi ha cap de sonora.

A la *vuelta de las fallas* és una pel·lícula d'ambient i costums valencians que s'està filmant sota la direcció de l'Albert Marro.

Celebrarem que l'èxit de l'estrena no li esgueri el cognom.

El Marro!

En Benavente ha fet enfadar els crítics cinematogràfics, i els crítics cinematogràfics han dedicat uns quants articles contundents a *don Jacinto*.

Nosaltres hauríem donat la raó a *don Jacinto* si en el calor de la discussió no hagués dit que les nostres pel·lícules eren dolentes, però les de fora eren pitjors.

I això, no!

Les nostres ja han arribat al comble!

Una bronca més per afegir a les de l'estadística de l'Iris Parc, que vàrem publicar en un dels últims números:

RECORDEU-VOS SEMPRE QUE...

ELS MILLORS «CORTES» DE TRAJO ELS TROBAREU AMB LA MAJOR ECONOMIA A LA GRAN

PANYERÍA I NOVETATS LA TEXTIL CATALANA

ON DISPOSEM D'UN EXCELLENT TALLADOR DE PRIMER ORDRE PER AQUELLS QUE DESITGIN SASTRE

Pl. de l'Angel, 1 Via Laietana, núm. 25

Verdaderos talleres de reparación
Muntaner, 32 : BARCELONA

Jardines, 9 : BILBAO
 El más indicado para reparar su calzado

Dilluns passat, mentre projectaven *Napoleón* i en el tríptic es desenrotllava la conquesta de *las fértiles llanuras del Piamonte*, un individu, fervent apassionat del sincronisme en el cinema, va encendre un petard, produint l'escàndol conseqüent. Una senyoreta rossa i castellana (una «Candela» que enlluerna i no deixa veure les pel·lícules) que seia al costat del bromista i en va sortir amb la mitja socarrimada, li va clavar la bufetada pare, produint-se un escàndol al local dels de *cierra la ventana, Agapito, que me voy a constipar.*

El nostre «Trinxeraire Poeta», que hi era, va arribar a casa seva com boig, sinó que, com que és el seu estat habitual, la família no en va fer de més ni de menys.

(Absolutament històric.)

Retallem d'un anunci del «París»:

«*La trata de blancs*. Novella sentimental, realista i moral aprovada per les autoritats Susy Vernon, Vivian Gibson, Hans Stuwe, A. Steinruck.»

De manera que les autoritats són els senyors aquests?

Guardias!

Diu un cronista d'Hollywood:

«George O'Brien ha marchado a San Francisco a pasar unos días con su familia, en aeroplano.»

Aquest xicot i la seva família són capaços de batre tots els records de permanència a l'aire.

Les seleccions «Gaumont», d'aquell diamant que sempre roda i mai no es cansa, ens presentaran un dia d'aquests o dels altres una pel·lícula nova de trinca, d'un assumpte completament original i inèdit, i que farà sensació entre els bons *gourmets* de les pel·lícules originals. D'aquesta pel·lícula en diuen *La gran batalla naval* i diu que per poder impressionar el moment culminant de la cinta, va ésser necessari construir un safareig amb unes pales especials per imitar les onades del mar.

Si no fos que el dia de l'estrena no sabríem què dir-ne, ara en faríem un elogi tan formal com desinteressat.

Diu que una gran companyia americana ha ofert a en Charlot un contracte per a fer pel·lícules parlades, en el qual

contracte se li asseguren només que un milió de dòlars.

La quantitat de peles que això representa no ens sembla pas gens despreciable, sinó tot el contrari. El que ens fa gràcia, però, és que es vulgui fer pel·lícules parlades a base d'en Charlot, i que es vulguin fer de la manera que diuen.

Perquè es veu que volen fer xerrar el bastó, les sabates i els punys...

Si no fos perquè potser s'enfadaria algú, explicariem als nostres llegidors que tenim un amic a Vilafranca que ens escriu de tant en tant, explicant-nos les pel·lícules que veu, les quals ens les exhibeixen a nosaltres al cap d'una bona colla de dies als nostres primers cinemes.

No esmentem uns quants noms dels darrers que ens ha enviat per no ferit susceptibilitats de certes cases i de l'empresa que després les fa passar com a *estreno en España* i cobra les butaques a la módica quantitat de tres pessetes.

Retallem de *La Nau*:

«Pròxima estrena de «Nostalgia»

«Com el poema del nostre immortal Verdaguier, «Nostalgia» ens deixa sentir a l'indret més pregon de l'ànima la cicatriu oberta per la separació d'allò que per nosaltres és més car, el sòl patri.»

Nosaltres seguim creient que una cosa és el Programa Verdaguier i una altra el de Mossèn Verdaguier.

Amb aquest títol, *La Publicitat* del dijous publicava les notícies que reproduïm a continuació, per creure-les d'interès pels lectors:

«Al teatre «Avenue Pavillon», de Londres, es projecta actualment la cèlebre pel·lícula de la Ufa «Dr. Mabuse», acollida amb gran èxit, tant pel públic com per l'empresa.

«A Barcelona ha estat represa, sota els auspicis del Film-Club, la pel·lícula «Tartufo», amb Emil Jannings i Lil Dagover en els papers principals. L'èxit d'aquesta reposició va ésser així mateix extraordinari. La mateixa pel·lícula ha estat represa a Liverpool amb idèntic èxit.

«A Shaftesbury Pavillon, de Londres, ha estat represa la cèlebre pel·lícula «El último hombre», del protagonista de la qual fa Emil Jannings una formidable creació. La Premsa reconeix unànimement que l'obra res no ha perdut del seu primitiu valor, i invita el públic a no desapropiar l'ocasió que se li ofereix de poder tornar a admirar-la.

«Ni menys entusiàstic ha estat l'acolliment reservat a la reposició de la mateixa pel·lícula a Madrid, a jutjar pels termes elogiosos de l'extensa crítica apareguda a l'important diari madrileny «El Sol».

«De Johannesburg (Africa del Sud) comuniquen que la pel·lícula de la Ufa «El último vals» ha estat objecte d'una reposició triomfal.»

CONTESTANT LA SEVA ATENTA...

Harris Kat. — Encara hi ha capigut. Tenim un cove que sembla una plaça de braus.

Ramon P. — Es mansojen l'incidental mossega.

Metro. — Els seus capets... a H... podria persona que conegui el que pa... sense lywood amb notable anticipació, i qui ésser una espia del CINOPOLIS... competència. Per tal que vostè vulgui col·laborar amb nosaltres, estem disposats fins a atorgar-li la mà d'en Mac Hassum Ronda.

Metro. — Els seus copets tenen l'inconvenient de què no s'assemblen en l'original. Aquest petit inconvenient, afegit a què són magrets pels quatre costats, fa que nosaltres no trobem la manera de passar-los a la posteritat.

R. M. B. — El «xisto» ja ha estat explotat.

Cansalada. — Si vostè es decidia a fer prosa, no dubti que podria aconseguir èxits sorollosos. Amb els versets que envia, no farem res.

A. V. — Vostè, d'aquí un parell d'anys, dibuixarà acceptablement. Tingui un xic d'espera i veurà com el nostre pronòstic no falla.

Mic Alet. — Una de dues: o vostè ens pren el pèl o nosaltres som durs de pelar. Com que hi veuen més 20.000 ulls que no pas dos, ho reproduïm per veure si els lectors hi troben la gràcia que nosaltres no hi sabem veure:

«L'escena passa en un *salón* de segona projecció.

«Mentre estan projectant una pel·lícula entren dos gitans revinguts, d'aquells que necessiten un seient i mig cada hu i s'asseuen al primer parell de butaques buides que troben. Acte seguit, l'un llegeix alt una llegenda que apareix a la pantalla; l'altre li contesta amb altres coses i van parlant tots dos fins que surt un altre rètol, que també llegeix el primer, tornen a parlar tots dos i així successivament.

«A la poca estona el *llegidor* pregunta a un jove que té al seu costat: Què li sembla aquesta pel·lícula?

«—Bé, sí... està bé...»

«I aquest agafa els trastets i se'n va. «Rigurosament històric.»

L'únic que ens diverteix és que sigui històric.

Jones Trufa. — Si està disposat a dipositar una quantitat per respondre dels desperfectes que pugui ocasionar a la nostra Redacció la publicació del seu article, li donarem cabuda a les pàgines del setmanari. Si, pel contrari, vostè, *agazapado en la sombra*, espera presenciar d'incògnit la desfilada de *camillas*, no farem res. Encara som joves per entregar l'ànima al Creador.

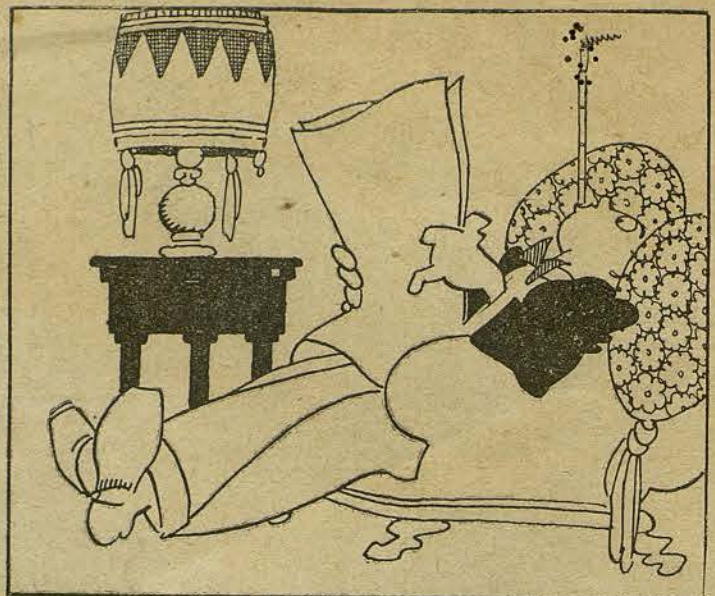
El trinxeraire poeta. — Sou en Fra Grana o no el sou? Us interessa cobrar quelcom? Us voleu donar a conèixer? La Redacció de CINOPOLIS... amb els braços oberts.

IMPRESOS COSTA : AS...

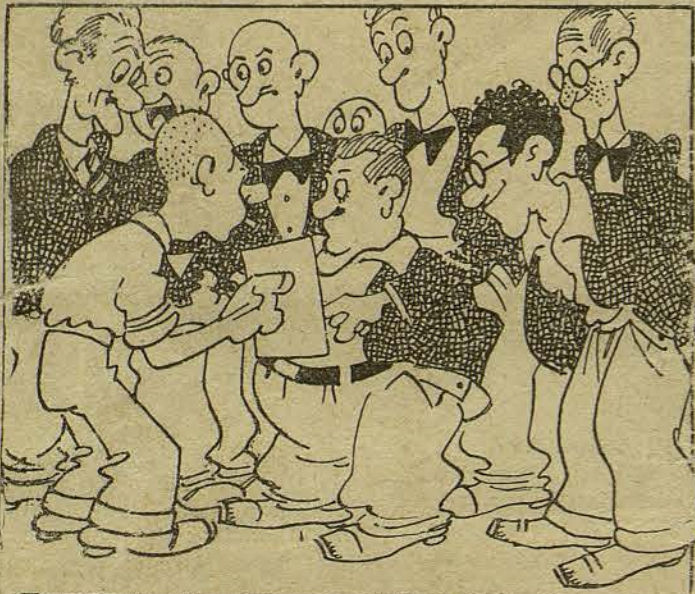
LA DESIL·LUSIÓ D'UN FOTOGÈNIC

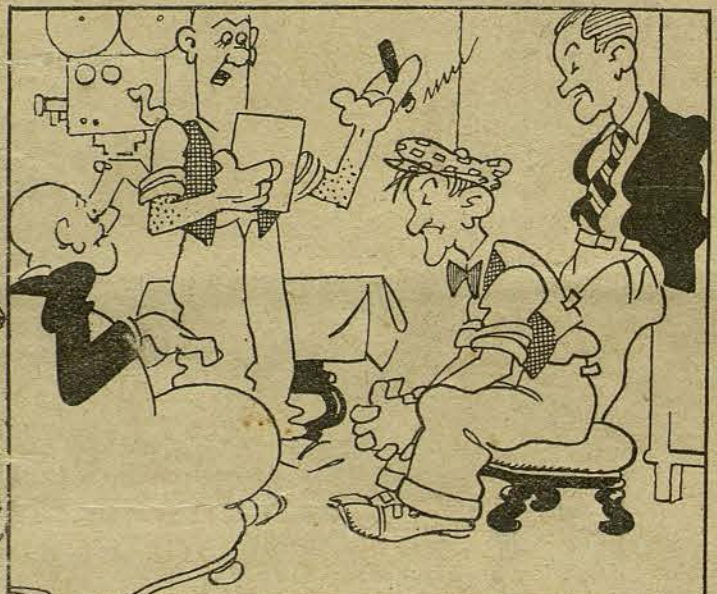
En Ramonet era un «pollo-pera» que tenia la mania del cinema, puix que es creia prou fotogrènic per a triomfar-hi.

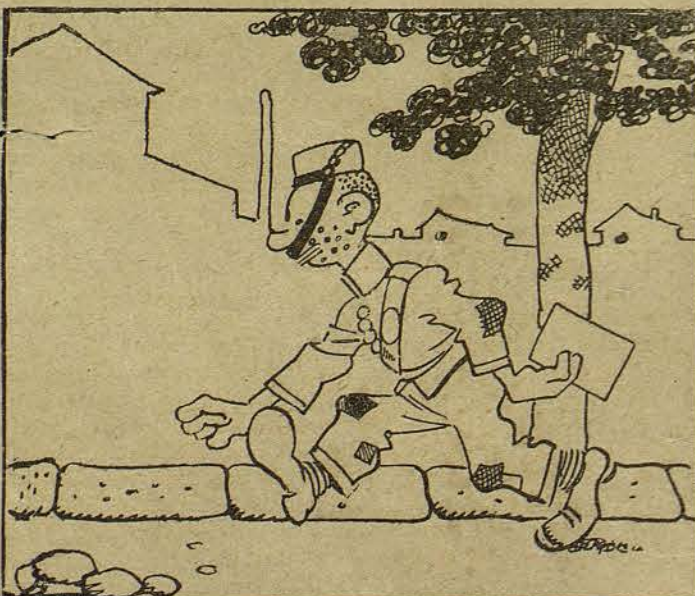
I un dia s'informà pel diari d'un concurs de bellesa organitzat per la «Paravall Films». No cal dir que corregué a enviar el retrat.

I... el que són les coses!, va ésser elegit com a fotogrènic pels del Jurat.

La «Paravall Films» va reunir els seus directors per a estudiar la pel·lícula en la qual podria debutar en Ramonet.

Després de tres anys de discussions, els directors es posaren a treballar. En Ramonet fou enviat a cercar per a lluir les pel·lícules que havien de fer. Però, oh desgracia!

Però, oh desgracia! Després de tant de temps, en Ramonet s'havia engraiat horriblement, tenia un nas terrible i no serví ni per les pel·lícules còmiques!...